

Sedím s přáteli v lese, na kraji pole, u ohně. Znáte, přítel, tu chvíli? Nepohne se ani lísteček. Zdá se, že kolem všechno spí. Takové je tu ticho bez konce. A jenom dým poutá zem k nebi. Na větví poposedne pták – a jsme si blíž. A když přiložíš větvičku (v jemném praskotu), jsme blíže všemu a všem.

U ohně sedím s přáteli
na kraji pole, v lese.
Tu chvíli, přítel, znáte-li?
Lísteček nepohne se.

Zdá se, že všechno kolem spí.
Taková bez konce tu tiš.
A jenom dým zem k nebi víže.

Pták poposedne na větví –
a jsme si blíž; a větvičku když přiložíš

– v praskotu jemném – všemu, všem jsi blíž

Po zeleném prutu leze hlemýžď, a když vystoupí do nejvyšších míst, rozhlíží se jako člověk s očima na stopkách a hledá ještě vyšší malinový list.

Po zeleném prutu leze hlemýžď
A když vystoupí do nejvyšších míst
Rozhlíží se jako člověk
S očima na stopkách
A hledá
Ještě vyšší malinový list

Napsala mi psaní
srdce mého paní
že mě bude milovati
do skonání

Byl pozdní večer – první máj –
Večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
Kde borový zaváněl háj.

Proto mě draha tak
milá má matička,
že je tak malička,
že je tak chudička

A tehdy v Římě stala se, v tom starodávném Římě
věc, která stojí za zmínku a již je třeba říci:
tam obřady vždy konával a Bohu poctu vzdával
ten, který v čele kněží stál, muž jménem zvaný León.

Aj, zde leží zem ta před okem mým slzy ronícím,
někdy kolébka, nyní národu mého rakev.
Stůj, noho! posvátná místa jsou, kamkoli kráčíš,
k obloze, Tatry synu, vynes se, vyvýše pohled.

Prosím tě, vládyko slavý, jen smrti mi velebit nechtěj.
Oráčem být bych raděj si přál, chtěl jinému sloužit,
mužovi nebohatému, jenž mnoho by majetku neměl,
nežli tu v Hádově sídle být všechněch zesnulých vládcem.

1.

V tom křik jiný: Na tvém plátně
ať se zjeví mistr Jan,
jehož mocným vlivem nám
Kutnohorský dekret dán!

3.

Jaro nemoudrý vítá, když jediná vlaštovka lítá:
nepozná vědění tíhu, kdo přečetl jedinou knihu!
Ptáci, co mluvit znají, vždy pramálo rozumu mají:
výmluvný ostatní předčí, leč plané jsou bez skutků řeči.

4.

Ten muž zde v těchto místech bydlí určitě!
Je nedaleko – jak by moh' se vzdálit ten,
kdo chorou nohu má zlým dávným neduhem?

6.

Ve poledním žáru spal i hlučný bazar,
městem kráčel v dumách rabbi Eleazar.
Za myšlénky stopou v tůň své duše zíral,
sotva zastavil se, by pot s čela stíral,

8.

Slepým hněvem v nitru svém
planu v mocné zlobě
v trpkosti a hořkosti
promlouvám sám k sobě.
Stvořen z hmoty lehounké,
v níž se neklid tají,
jsem jak lístek na stromě,
s nímž si větry vlají

10.

Eště chvíľu,
a uvidíme kvitnúť mandlovníky,
blýskavý mramor v slnci,
sčerné more,

eště chvíľu,
a zdvihneme sa o laket' vyššie.

2.

Zámek je úzký a hrozivý,
nestvůrné jakési rysy –
drahému pánu jej stavěli
oddaní sedláci kdysi.

5.

Nečinnost tě, Katulle, těžce trápí,
nečinností k přepjatým touhám bujníš;
nečinnost už krále i šťastná kdysi
zhubila města!

7.

Tak v zimní noci hvězdy na nebi,
tak hemžili se slavní rekové
po cestách vedoucích na Vyšehrad.

9.

Tvé oči z křišťálu mně často řekly již:
„Ach, čím ti mohu být, ty věčný podivíně?“
- Bud' líbezná a mlč! Mé srdce, které hyne
vším kromě čistoty, ti zatají svůj kříž,

své černé tajemství, svou majestátní skrýš
a temnou legendu, jež nikdy nepomine,
má utěšitelko, můj spánku a můj stíne!
Duch s vášní omrzel mne, ty to dobře víš!

Chci něžné polibky. Vždyť v strážní budce,
skryto, bdí oko Lásky, hled', už napíná svůj luk,
znám její arzenál, znám její starý hluk:

Strach, zločin, šílenství. Ó bledá margerito!
Což nejsi jako já jen sluncem zimních luk,
ó, má tak bělostná a chladná Margar